

John Dickson Carr
The Crooked Hinge
1938

- © Владимир Молев, превод, 2003 г.
© Виктор Паунов, библиотечно оформление и корица, 2003 г.
© Книгоиздателска къща „Труд“, 2003 г.

ISBN 954-528-394-7

ДЖОН ДИКСЪН КАР

Златокосата вещица

Превод от английски
Владимир Молев

КНИЖЕВНА КЪЩА **trud**, 2003 г.

*На Дороти Сейърс – с приятелство
и признателност*

I.

Сряда, 29 юли

„Първо правило за начинаещите: никога не обявявайте предварително какво възнамерявате да направите, тъй като така насочвате вниманието на публиката към това, което в никакъв случай не бива да бъде забелязано, и по този начин вероятността фокусът да бъде разгадан нараства десетократно. Ето и един пример“.

професор Хофман, „Съвременна магия“

1.

Брайън Пейдж седеше пред отрупаното с разтворени книги писалище до прозореца към градината. Изобщо не му се работеше. Късните юлски лъчи обгаряха пода на стаята с цвета на разтопено злато. В приспивната жега се носеше аромат на старо дърво и на книги. От градината долетя оса, Пейдж сънливо махна да я прогони.

Пътят отвъд оградата минаваше покрай страню-приемницата „Бикът и касапинът“, от там се виеше около половин километър през овощните градини и стигаше до портите на имението Фарнлей, чиито комини се извисяваха над върховете на дърветата, а след това се спускаше през горичката, наречена, кой знае защо и от кого, с поетичното име Гората на обесените.

Прочутите кентски поля, които рядко се обгарят в ярки цветове и обикновено изглеждат бледозелени или кафеникави, сега блестяха. На Пейдж му се струваше, че съзира някакъв цвят дори и в тухлените комини на имението. По пътя от там се задаваше колата на Натаниел Бъроу. Движеше се бавно, но от нея се разнасяше оглушително бръмчене.

В съзнанието на Брайън Пейдж лениво се прокрадна мисълта, че в Малинфорд като че ли е твърде ожи-

вено. И ако някому това твърдение се струваше твърде крайно, ето какви бяха доказателствата. Миналото лято хубавичката госпожица Дейли бе удушена от скитник, който бързо бе застигнат от справедливата ръка на възмездieto: блъсна го влак, докато се опитваше да се спаси с бягство през железопътната линия. А сега, през тази последна седмица на юли, един след друг в „Бикът и касапинът“ се настаниха двама непознати: единият някакъв артист, а другият май щеше да се окаже – макар никой да не знаеше откъде тръгна мълвата – истински детектив. И за капак на всичко това тайнствено суетене на приятеля му Натаниел Бъроуз, адвокат от Мейдстоун! В имението Фарнлей се долавяше някакво вълнение, дори, казваха, суматоха, макар че никой не знаеше какво всъщност се случваше там. Както обикновено, по обед Брайън Пейдж прекъсна работа и отскочи до „Бикът и касапинът“ за една бира и да хапне нещо, а липсата на клоки в крчмата днес бе зловещо предзнаменование.

Сега той се прозя и бутна книгите настрана. Питаше се разсеяно какво ли бе разбунило духовете в имението Фарнлей, в което спокойствието бе нарушавано доста рядко, откакто Иниго Джоунс го бе построил за първия баронет по времето на Джеймс I. Тук бяха родени и израснали поколения Фарнлей – от този все още силен и жилав род. Сър Джон Фарнлей, настоящият баронет на Малинфорд и Соун, бе наследил нелюбопитно състояние и стотици акри земя.

Пейдж харесваше както мрачния, дори на момента сприхав сър Джон, така и непресторената му съпруга Моли. Тукашният живот отиваше на Фарнлей, който се вписваше напълно в обстановката въпреки дългото си отсъствие от дома. На Пейдж му се виждаше трудно да свърже в едно романтичната история

на младия Джон Фарнлей със солидния здравомислещ баронет, който сега бе собственик на имението. Целият му живот – от заминаването за Америка до сватбата с Моли Сътън преди малко повече от година – бе поредният пример за прекомерните вълнения, които криеше наглед спокойното селце Малинфорд.

Пейдж се усмихна, потисна една прозявка и вдигна писалката. Време бе да се хваща за работа.

Уф!

Заби поглед в страниците до лакътя си. Ръкописът на „Животът на английските върховни съдии“ – книга, която се опитваше да докара едновременно като академично изследване и като популярно четиво – напредваше бавно. Беше спигнал до сър Матю Хейл. В текста постоянно се промъкваха всевъзможни странични въпроси, но нещата просто вървяха така от само себе си, а и Брайън Пейдж нямаше никакво желание да се придържа към сухите биографични факти.

В интерес на истината той изобщо не мислеше, че някой ден ще завърши „Живота на английските върховни съдии“. Щеше да стане както с проточило-то се с години следване на право. Беше твърде ленив за научна работа, но в същото време будният ум и интелектуалните наклонности не му позволяваха да занемари заниманията си. А и какво значение имаше дали изобщо щеше да завърши книгата за върховните съдии? Всяка сутрин строго си казваше, че вече е крайно време да се залови сериозно за работа, а след това спокойно се отдаваше на скитане из всевъзможните странични пътечки, които лъкатушеха встрани от темата.

Заглавието на книгата, която сега прелистваше, бе „Процесът срещу вещиците от Асизи, гледан в Бери Сейнт Едмънд, графство Съфолк, на 10 март 1664, от

сър Мапо Хейл, върховен съдия в двора на Негово величество; публикуван от Д. Браун, Дж. Уолпоу и М. Уотън през 1718 г.“.

И преди бе тръгвал по тази пътечка. Връзката на сър Мапо Хейл с вещниците бе съвсем мимолетна, разбира се, но все пак нищо на света не би възпряло Брайън Пейдж да напише една глава по въпрос, който го бе заинтригувал. Въздъхна със задоволство и измъкна доста ухабен том от лавицата. Тъкмо бе потънал в текста, когато откъм градината се чуха стъпки и някой извика през прозореца.

Натаниел Бъроуз размахваше черното си куфарче по начин, който изобщо не подобаваше на такъв уважаван адвокат.

– Зает ли си?

– Ами... – прозя се Пейдж и остави тежкия том. – Влез да изпушим по една цигара.

Бъроуз отвори вратата към градината и пристъпи в уютната стаичка. Владееше се добре, но си личеше, че е развълнуван – изглеждаше скован и доста блед за горещия следобед. Баща му, дядо му и прадядо му се бяха грижили за правните дела на поколения Фарнлей. Понякога се пробуждаха съмнения, дали енергичният Натаниел Бъроуз, който от време на време избухваше невъздържано, бе най-подходящият човек за семеен адвокат. Освен това бе млад. Но в повечето случаи той успяваше да укротява нрава си и лицето му оставаше безизразно и неподвижно като замразена хамсия.

Тъмната му коса бе разделена на път и грижливо пригладена отстрани. На дългия нос бяха кацнали очила с рогови рамки, очичките му шаваха неспокойно над дебелите стъкла и в момента лицето му изглеждаше така, сякаш имаше повече от обичайния

брой мускули. Беше облечен в строг и навярно изключително неудобен черен костюм, ръцете в ръкавици стискаха здраво коженото куфарче.

– Брайън, довечера ще излизаш ли някъде?

– Ами... не... Мислех да...

– Забрави! – прекъсна го Бъроуз. Пейдж премига изненадано. – Ще дойдеш на вечеря у Фарнлей – продължи адвокатът. – Не, може и да хапнеш тук и да дойдеш по-късно, но на всяка цена трябва да си в имението! – явно си припомни, че е длъжен да бъде официален, и изпъчи кльошавите си гърди. – Не се тревожи, упълномощен съм да ти разкрия това, което възнамерявам да кажа. За щастие. Но първо да те питам нещо: хрумвало ли ти е някога, че сър Джон Фарнлей може и да не е това, за което се представя?

– „Да не е това, за което се представя“?!?

– Че сър Джон Фарнлей – обясни внимателно Бъроуз – е измамник и изобщо не е сър Джон Фарнлей?

– Да не си слънчасал? – скочи Пейдж. Беше изненадан, раздразнен и неясно защо развълнуван. Такива неща не се сервираха на хората в най-мързеливото време на горещ летен ден. – Разбира се, че никога не ми е хрумвало подобно нещо! Откъде-накъде? Какво всъщност се опитваш да кажеш?

Натаниел Бъроуз също стана и остави куфарчето в креслото.

– Питам те – отвърна той, – защото един човек твърди, че е истинският Джон Фарнлей. Тая работа се точи от няколко месеца, но сега вече не търпи отлагане. И... – замълча и се огледа. – Сам ли си? Госпожа... как ѝ беше името... онази, дето чисти... Има ли някой друг в къщата?

– Не.

Адвокатът заговори през стиснати зъби: